

Benzemeliydim Söz Vermiştim Kendime

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Nisan 2015

Emindim oysa hatta adım kadar bilindik ve tanıdık bir duyguydu içimi dağlayan.

Benzeyecektim ben de haricimde kim varsa uzak ya da yakın bire bir benzeyecektim. Benzemeliydim zahir ve bir o kadar mecbur kılmıştım benliğimi.

En az onlar kadar sıradan ya da olağan dışı olacaktım. Benzeyebildiğim kadar.

İçim içime sığmıyordu evden çıktığımda. Tempoyu tutturmuşum bir kez. Yediye kurduğum alarm idi başlayacağı günün odak noktası. Güne başladıktan sonra gelecekti devamı. Gelmeliydi de.

Mekik dokumam gereken bir istikamet vardı ev ve iş arası. Rutin bir hayat, programlanmış yeni bir ben. Gözüm görmüyordu artık hiçbir şeyi. Hiç kimse değildim ama herkeştim. Hiçbir şey değildim, otomatikçe aldığım bir para kazanma mekanizması. Paranın sıcaklığı nasıl da işlemişti en derinime. Kazanmalıyım ve haddinden fazlası giriyordu cebime.

Rutin idi döngü. Rutin idi iştiğal ettiğim. Ama yine de ters giden bir şeyler vardı bunca kurguya rağmen.

İşimden aldığım haz olağan üstü idi. Ama vardı bir terslik. Bende idi terslik. Hayatla olan en güçlü bağımdı masa başında geçirdiğim o yoğun tempo. Yurt dışı bağlantılı bir meslekti benimki ve sayısız insanla dolu. Dolu dolu geçtiğini farz ediyordum günümün. Başımı kaşıyacak tek bir dakika helalim değildi. Bu da yetmezmiş gibi, mesai bitse dahi ayrılmıyordum masamdan. Ondan evvel adım atmıyordum dışarı o da güvenlik görevlisinin zoruyla.

Rutin, sıradan ya da farklı bir seyir. Yine de yolunda gitmeyen çok şey vardı.

Benzemeliydim, söz vermiştim kendime.

Bu sefer başladı yine arayışım. Nihayetlendiğini sandığım o döngü yine kısır bir gidişat ile takılıp kalmıştı. Fazlasıyla mutlu olmam gerekirken hüznün savurduğu garip bir hal almıştım. Ve süreç işleyişini sürdürdü. Laf kalabalığı yapan onca insan ama paylaşma dürtüsünün haricinde.

Basit ve sıradan bir merhaba neden bu derece zor olabilirdi. Sıradanlık farkındalığa dönmüştü bir kez. Olağan durum adı altında itibar görmesi gereken bir olağan dışılık nüksetmişti. Maskem yüzüme gözüme bulaştı. Özümü yitiriyordum günden güne ve kendime olan saygı, sevgi ve inancımı. Yurt dışı odaklı olması da bir anlam ihtiva etmiyordu. Sıradanlık boğarken işime olan bağlılığımı kaybetmeye

başlamıştım ve vazgeçmeye kendimden. Paranın sıcak varlığı artık batar olmuştu. Kiralık bir ruhtu benimki: Dolarların havada uçuştuğu bir bağımlılık benliğimi esir almış. Yediğim yemeklerin tadı yoktu, soluduğum havada oksijen varlığını yitirmişti.

İlk miydi bu duygu fırtınası? Evet. Son muydu? Keşke...

Benzemek adına verilen uğraş pek de rağbet görmemekte. Bir koloniye dahil olmak adına vazgeçtiklerim. Vazgeçtiklerime rağmen geri dönüşü olmayan onca çaba. Çabanın hakir görülmesi koloni mensupları tarafınca her ne kadar uğruna deli divane olsam da.

Paranın gücü izlediği seyir ile dudak uçuklatmakta. Tüketim çılgınlığı tavan yaptıkça ödenen bedeller de artmakta. Duygusal seyir düşüş kaydettiği için artık benzeme kaygısı da taşımamaktayım. Bu aslıma ihanet olmaz mı...

Şikâyetçi olduğum hiçbir şey yok, desem burnum inanılmaz uzar. Ama gelin görün ki elim kolum bağlı artık. Seyirci koltuğunda izliyorum evrim geçiren kim varsa. Bir o kadar da rahatsız bir koltuk ve seyir.

Bu sefer yönü de değişti verdiğim sözlerin. Artık benzeme kaygısı gütmediğim gibi bir o kadar da yeminliyim benzememeye.

Kabul, uyumsuzum ve seviyorum da bu menfi yönümü.

Hayatımda bir kez takmaya teşebbüs ettiğim maske çoktandır kayıplarda ve asla da yeni bir maske edinmeyeceğim.

Standartlara uymadığım ise gün gibi aşikâr. Afalladığım ve yanılıya düşmem her ne kadar tecrübe ile sabit olsa da nefsimin kontrolü şükür ki hala bende. Hataya düşmemek adına bir o kadar mecburum.